

Ἐφημερίς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ἔτιον ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῖ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέγωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπὶ καίρου πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνονται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Δεκεμβρίου τρίτη,
φιρμάνι γιὰ τὴν Κρήτη.

Διακόσα καὶ ὀγδόντα λογαριάζω
καὶ κούτσουρα 'στὸ τζάκι μου σωριάζω.

—Ο Σουλτάνος ἔξεμάνη
κι' ἐξεφούρνισε φερμάνι.

Εἰς τὸν σοφᾶ ἐπάνω μὲ ναργιλὲ βαρύ,
ἀνάμεσα σὲ δύο μαριόλικά Οὐρί,
μὲ χάρδια καὶ παιχνίδια γλυκὰ σὰν γκιούλ σερμπέτι
καὶ μπόλικη μαστίχα νὰ φύγῃ τὸ σεκλέτι,
ἐγὼ Χαμίτ Σουλτάνος ἀπ' τὸ ὕψλὸ Ντιβάνι
καινούριο ξεφουρνίζω 'στοὺς Κρητικούς φερμάνι.

Προστάζω οἱ ἀντάρται νὰ φύγουν ἀπ' τὴν Κρήτη,
νὰ μὴν ξαναπατήσουν τὸν γέρο-ψηλορεῖτη,
καὶ ἂν ποτὲ γυρίσῃ κανένας ἐκεῖ πέρα
νὰ περασθῇ ἀμέσως μὲ δίκοππ μαχαίρα
νὰ μάθουν οἱ ραγιάδες νὰ τρέμουν τὸ Ντιβάνι
καὶ χέρι σὲ τουφέκι κανένας νὰ μὴ βάνῃ.

Ἄφου ἀπ' τὸ καρύδι μὲ σφίγγει κι' ἡ Φραγκιά
καὶ ὁ Τρικοῦπ-ἐφέντης συχνὰ μὲ φοβερίζει
καὶ στέλλει πανταχούσαις μεγάλαις 'στὴν Τουρκιά
καὶ ἀπαιτεῖ νὰ κάνω ἐκεῖνο ποῦ ὀρίζει,
γιὰ νὰ εὐχαριστήσω τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο
εὐθὺς φερμάνι νέο μοῦ 'κάπνισε νὰ βγάλω.

Εἰς τοὺς ἀντάρτας ὅλους ἀδιάκοπῃ σπαλιόρα
ἀνάγκη τοὺς ἀπίστους καλὰ νὰ τοὺς κτυπήσω,
κι' ὅσα ἡ Κρήτη ἔχει προνόμια ὡς τώρα
τὰ καταργῶ ἀμέσως καὶ τῆς τὰ πέραν πῶ
Καὶ τὸν Σακὴρ Πασσᾶ μου πολὺ εὐχαριστῶ,
ποῦ ἄλλαξε σὰν Τοῦρκος τῆς Κρήτης τὸ Χριστό.

Χαρίζω ἀμνηστεία σὲ κάθε Κρητικό,
ὅπου δὲν ἔβγαλ' ἔξω σπαθὶ πολεμικό,
ποῦ γιὰ ἐπαναστάσεις τρουμπέτα δὲν φυσᾷ,
ποῦ σκύβει 'στὸ Δοβλέτι καὶ 'στὸν Χαμίτ Σουλτάνο,
ποῦ ἔδωσε τὰ ὅπλα εἰς τὸν Σακὴρ Πασσᾶ
κι' ἐχώρτασε στηλιάρι καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

'Στοὺς φίλους μου τοὺς Φράγκους τραβῶ μιὰ χαστου-
παῦω τὸ κάθεψύλλο ποῦ μπαίνει στὴν Τουρκιά, (κιὰ,
σικτιρ φωνάζω σ' ὅλους σὰν πρῶτος Μουσσουλμάνος,
παντοῦ ἀπαγορεύω τοὺς στίχους τοῦ «Ρωμῆου»,
καὶ μένω κι' ὑπογράφω Ἀδδούλ Χαμίτ Σουλτάνος,
ἐξαπλωμένος σ' ἕναν ὄντα τοῦ Χαρεμιού.

Συζητήσεις τῶν Κυριῶν
ἐπὶ τῶν Περιφερειῶν.

(Ἀκούσασα μετὰ πολλῆς χαρᾶς καὶ ἡ Φασουλὴ πῶς τῶρα γίνεται καυχᾶς μετὰ τὰς Περιφερείας καὶ ἐνασχολεῖται εἰς αὐτὸ τοῦ ἔθνους ἡ Βουλὴ, ἀμέσως ἐπροσκάλεσε καὶ ἐκείνη τὰς κυρίας νὰ συζητήσουν δι' αὐτὸ τὸ θέμα τῆς ἡμέρας, ποῦ τόσον συνετάραξε καὶ πάλιν τοὺς πατέρας.

(Καὶ δὴ πολλαὶ ὑπέκουν εἰς ὑψηλὸν καθῆκον προσέδραμον μετὰ σπουδῆς ὅτῃς Φασουλὴ τὸν οἶκον. Ἰδοὺ ἡ Βά, ἡ Βού, ἡ Στά, ἡ Ρό, ἡ Ψι καὶ ἡ Βῆτα, ἡ Κάλ, ἡ Ἀγ, ἡ Ομικρον, ἡ Δέλτα, Γιώτα, Θῆτα, ἡ Κώνστ, ἡ Δάμ, ἡ Μά, ἡ Κόν, ἡ Φώ, ἡ Χέ καὶ ἄλλαι, ὅλαι κυρίαι καὶ ἰλ φὸ καὶ δέσποιναι μεγάλαι, ποῦ τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεποῦς τσακόνουν πότε πότε καὶ τὰς χορεύουν οἱ κομποὶ τῶν Ἀθηνῶν ἱππόται.

(Εἰσέρχεται καὶ ἡ Περικλῆ, τὸ παστρίκον ἀγγεῖον, μετὰ γνωστῶν τῆς κυριῶν καὶ μερικῶν ἐγκύων, καὶ ἡ Καλλιρρόη τοῦ Παρέν, ὅπου μετὰ τόσον ζῆλον ἐκδίδει, ὡς εἰσεύρετε, τῶν Κυριῶν τὸ φύλλον, συγγράφει δὲ τῆς Γυναικὸς μεγάλην ἱστορίαν, ὠφέλιμον καὶ χρήσιμον εἰς πᾶσαν μας κυρίαν. Καὶ ἡ λογία Κεχαγιά, ἡ φέρουσα τὰ πρῶτα, καὶ ἄλλαι κυρίαι λόγια μετὰ λόγον καὶ μετὰ ἄρρος... αἱ μὲν ἰσχυραὶ εἰσέρχονται μ' ἐξογκωμένα νῶτα, αἱ δὲ παχεῖαι καὶ εὐσαρκοὶ χωρὶς κανένα βάρος.

(Εὐβαίνουν δὲ μετὰ φωνῶν καὶ ἐπαγωγῶν γελῶτων καὶ ἡ σύζυγος τοῦ Φασουλῆ, κυρία τῶν ἐρώτων, τὰς δέχεται περιχαρῆς μετὰ τὸν καλὸν τῆς τρόπον καὶ εἰς ὅλας λέγει καὶ τι καὶ εἰς ὅλας δίδει τόπον, καὶ ἀνταλλάσσουν ἀσπασμούς μυρίου μεταξὺ τῶν ὡς νὰ μὴν ἀνταμώθησαν πρὸ χρόνων ἀμετρήτων, ἐνῷ πρὸ εἴκοσι λεπτῶν μετὰ ψώνια τοῦ συρμού δεκάκις ἐφιλήθησαν εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.

(Μὰ ἔρχεται καὶ ἡ Ροῦ εἰς ταύτην τὴν Βουλὴν καὶ τρέχουν εἰς τὰς θέσεις τῶν μετὰ θόρυβον πολὺν, καὶ τότε συνεδρίασις ἀρχίζει παραχρῆμα καὶ ἀνεβαίνει μιὰ χοντρή ἀπάνω εἰς τὸ βῆμα).

Χον.—Ἐγὼ τὴν περιφέρειαν γυρεύω τὴν στενὴν καὶ ὑπὲρ ταύτης πάντοτε ὑψώνω τὴν φωνήν, καὶ ἂν τὴν εὐρεῖαν προτιμῶν καμπόσαις κοκκαλιάραις δὲν πρέπει νὰ προσέχετε καθόλου ὅτῃς σαλιάραις, ἀλλὰ νομίζω φρόνιμον νὰ λείψουν ἡ μουρμούραις καὶ εὐθὺς νὰ καταργήσωμεν τὰ ποῦφ καὶ τῆς τουρνού. Ἀναί ἀδύνατοι ζήτοῦν καί μένουσιν ὅτῃν μεγάλην [ραις. καὶ δι' ἐκείνην μάχονται εἰς τὴν παρούσαν πάλιν,

καθόλου δὲν τὰς ἀδικῶ, πῶς μετὰ τουρνούραις τρέχουν, διότι περιφέρειαν αἱ δυστυχεῖς δὲν ἔχουν. Ἀλλὰ ἐμεῖς ποῦ ἔχομεν τὰ μάλιστα εὐρεῖαν παρὸλ ντονέρ σὰς βεβαιῶ πῶς πράττομεν μωρίαν, ἂν θέλωμεν νὰ κάμωμεν ἀκόμη εὐρυτέραν καὶ νὰ παραφουσκώσωμεν τῶν νῶτων μας τὴν σφαίρα. Ὅσαι κυρίαι θέλετε τὸ φούσκωμα τῶν νῶτων καὶ αὐτὸ θαρρεῖτε στολισμὸν τῆς ἐποχῆς μας πρῶτον, ζητεῖτε περιφέρειαν νὰ κάμετε πλαστήν, ἀλλ' εἰς ἡμᾶς τὰς εὐμελεῖς, ποῦ ἔχομεν σωστήν, τὸ κάθε βάρος φαίνεται φορτίον περιττὸν καὶ εἰρωνεῖαν προκαλεῖ καὶ σκῶμμα δυνατόν. Διὸ καὶ κηρυσσόμεθα ὑπὲρ τοῦ Δεληγιάννη, ποῦ τὴν εὐρεῖαν προσπαθεῖ στενὴν νὰ ξανακάνη.

(Ὅλ' αἱ παχεῖαι καὶ εὐσαρκοὶ, ποῦ τὴν στενὴν ζήτοῦν τὴν ρητορείαν τῆς χονδρῆς θερμῶς χειροκροτοῦν, καὶ ἀνεβαίνει μιὰ λιγνὴ καὶ κοκκαλιάρη πρῶτης...)

Λιγ.—Μὲ τὴν στενὴν ὑπέφερε πολλὰ ἡ ἀνθρωπότης καὶ ἀπορῶ ὑπὲρ αὐτῆς πῶς ὀμιλεῖ κυρία καὶ δαπανᾶται ἄδικα τοσαύτη ρητορεία. Ὅχι, ἐμεῖς δὲν θέλομεν μονάχα τὴν εὐρεῖαν, διότι θύομεν τὸ πᾶν εἰς τὴν κοκεταρίαν, διότι περιφέρειαν δὲν ἔχομεν μεγάλην καὶ θέλομεν ὀπίσω μας νὰ βάλωμεν καὶ ἄλλην. Ἡμεῖς θὰ ἐπιμείνωμεν ὅτῃν μόδα τῆς εὐρείας καὶ ὑπὲρ αὐτῆς θὰ εἴμεθα καὶ εἰς τὰ κατόπιν ἔτη, διότι δίδει καλλονὴν εἰς ὅλας τὰς κυρίας καὶ εἰς τὰς λιγνὰς καὶ τὰς χονδρὰς κομψότητα προσθεῖ, καθὼς καὶ εἰς πᾶσαν ἄγονον καὶ γόνιμον συμβίαν, [ται καὶ συντελεῖ τὰ μάλιστα εἰς τὴν ἐργολαβίαν. Ναί, δι' αὐτὸ τὴν θέλομεν καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον καὶ δι' αὐτὸ φωνάζομεν ὑπὲρ ἐκείνης μόνον, καὶ προτιμῶμεν νὰ γενοῦν ὅλ' οἱ συρμοὶ σκουπίδι καὶ νὰ μὴ βάλωμεν ποτὲ ὅτῃν μοῦτρά μας φτεσισίδι καὶ οὔτε νὰ γυρίζωμεν εἰς τοὺς χοροὺς σὰν σβούραις, παρὰ νὰ καταργήσωμεν τὰ ποῦφ καὶ τῆς τουρνούραις. Διὸ ἂς λείψουν τῆς στενῆς αἱ τόσαι φλυαρίαι, ἐγὼ προτείνω μάλιστα, συνάδελφοι κυρίαι, εἰς ταύτην τὴν πρωτεύουσιν τῶν κλασικῶν Ἑλλήνων, νὰ γίνῃ πάλιν τοῦ συρμοῦ τὸ μέγα κρινολίνον, καὶ περιφέρειαι παντοῦ νὰ φαίνωνται μεγάλαι, νὰ σχηματίζονται καὶ ἔμπρὸς καὶ ὀπισθὲν μας λόφοι, καὶ τὸν συρμὸν μιμούμεναι τῶν κυριῶν τῶν πάλαι νὰ πᾶμε ὅτῃν Πρωθυπουργὸν φοροῦσαι μαλακοφί.

(Ταῦτα εἰπούσα ἡ λιγνὴ ἐλύγισε τὸ σῶμα καὶ τὴν ἐχειροκρότησε τῶν ἀχαμνῶν τὸ κόμμα καὶ τὴν ἐπεδοκίμασε μετὰ κραυγῶν μεγάλων, καὶ δὲ χονδραὶ ποδοκροτοῦν τὴν ῥήτορα τὴν ἄλalon,

ἄλλ' ὅμως τὸ κοδοῦνί της κτυπᾷ ἡ Φασουλὴ καὶ ἡ Καλλιρρόη τοῦ Παρέν ἀρχίζει νὰ μιλή).

Παρ.—Ὅταν ἐπῆγα πρό τινος καὶ ἐγὼ εἰς Παρισίους, κληθεῖσα εἰς Συνέδριον μεγάλων κυριῶν, εἶπα καὶ ἐκεῖ τὰ δέοντα διὰ συρμούς πλουσίους καὶ δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα τῶν Περιφερειῶν. Καὶ ὅτῃν Παρίσι ἔδωσαν εἰς τὴν στενὴν τὸ γέρας, καὶ ἀφοῦ ἐκεῖ κατήντησε τὸ σύμβολον τῆς μόδας, πρέπει καὶ σεῖς, ποῦ λάμπετε εἰς τὰς μεγάλας σφαίρας, νὰ τὴν ἐπευφημήσετε μετὰ χειρᾶς καὶ μετὰ πόδας. Ἐκτὸς δὲ τούτου ἡ γυνὴ κατὰ τὴν ἱστορίαν ποτὲ τῆς περιφέρειαν δὲν ἔφερεν εὐρεῖαν, καὶ αἱ Ἀμαζόνες αἱ γνωσταὶ ἐκείνῳ τῷ καιρῷ χωρὶς ὀπισθοκώλια ἐμάχοντο θαρρῶ.

Ἀκούσατε, παρακαλῶ, καὶ ἐμένα τὴν σοφὴν.. ἐγὼ τὸ ποῦφ ἀνέκαθεν τὸ εὗρισκα γελοῖον, καὶ ἂν δὲν πεισθῇτε εἰς αὐτό, μετὰ νῆαν συγγραφὴν νὰ κεραυνώσω τὸν συρμὸν τῶν ὀπισθοκωλιῶν.

Ἐγὼ ποτὲ δὲν γάνομαι εἰς ἐπὶ ἀνεμώλια.. περιφρονῆσατε τὰ ποῦφ καὶ τὰ ὀπισθοκώλια. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων τῶν κακῶν κοστίζουσιν καὶ οὐκ ὀλίγον καὶ γίνονται πλείονα τὰ βάρη τῶν συζύγων.

(Ταῦτα εἰπούσης τῆς Παρέν μετὰ τὸ ἐμπρόπτον σχῆμα σεισποφυγῶς ἀνέρχεται ἡ Φασουλὴ τὸ βῆμα).

Ἡ Φ.—Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς κυττάζω συνηγμένας τόσας κυρίας γύρω μου λογίας καὶ εὐήγμενας. Μὲ ὅλας σας εὐρίσκω εἰς σχέσεις φιλικὰς καὶ οὐδὲ προσέχω παντελῶς τὰς γλώσσας τὰς κακὰς, ἀλλ' ἔχω τὴν πεποίθησιν, κυρίαι, πῶς καὶ σεῖς μετὰ ἀγαπᾶτε μ' αἰσθημα φιλίας περισσῆς.

«Πρέπει καὶ ἐμεῖς, κυρίαι μου, κοντὰ εἰς ὅλα τὰλλα νὰ συγκροτοῦμεν καποτὲ Συνέδρια μεγάλα, ἂς μάθῃ δὲ διὰ παντὸς τὸ φύλον τῶν κυριῶν, τὸ ἀγενές, τὸ εὐτελές, τὸ ἀληθῶς ἀγρεῖον,

ὅτι καμμιά δὲν ἔγινε γιὰ νὰ γεννᾷ μουρέλια
καὶ τῶν παιδιῶν παληόπανα νὰ πλύνη καὶ κουρέλια
κι' εἰς τᾶλλα νᾶναι τίποτε καὶ νὰ τηρῇ σιγὴν,
μὰ ἦλθε μὲ ἀνώτερον προορισμὸν ὅσπιν γῆν.

«Παρήλθε ἀνεπιστρεπτὲι ἐκεῖνος ὁ καιρὸς,
ποῦ δὲν μᾶς ἐπετρέπετο τὸ κόρτε κι' ὁ χορὸς,
ποῦ ἔδεναν λουκάνικα εἰς τῆς οὐραῖς τῶν σκύλων
κι' ἐθεωρεῖτο εὐτελὲς τῶν γυναικῶν τὸ φύλον.
Οἱ ἄνδρες τώρα φαίνονται ὡς δούλοι ταπεινοὶ
καὶ διαχύσεις γίνονται πρὸς ὅλας μας ἀβραῖ,
γιὰ ὅ,τι καὶ ἂν κάνωμε δὲν βγάζουνε φωνὴ
καὶ ἀκριβοὺς λογαριασμοὺς πληρόνουν ὅσπιν Ὠβραῖ.
Ὅσους ἄνδρας τώρα καθεμιὰ μ'πορεῖ νὰ δώσῃ ξύλον
καὶ νὰ τοὺς σέρνῃ πίσω τῆς μὲ μίαν ἀλυσσίδα,
τοσοῦτον δὲ προώδευσε τῶν κυριῶν τὸ φύλον,
ὅπου ἐκδίδει κι' ἡ Παρὲν σοφὴν ἐφημερίδα.
Πιστεύω δὲ ἀργότερα πῶς πανταχοῦ τῆς γῆς
θὰ λάβωμεν δικαίωμα καὶ ψῆφον ἐκλογῆς,
καὶ ὅλαι θὰ καπνίζωμεν ἀνὰ τὰ Πρυτανεῖα,
ὅστας δημοσίας ἀγορὰς καὶ εἰς τὰ καφφενεῖα,
καὶ δὲν θὰ βάζωμε βρακὶ οὐδέποτε κι' ἐμεῖς
καθὼς τῶν Λόρδων τῶν κλεινῶν ἡ Λαῖδες καὶ ἡ Μίς,
καὶ θὰ περνᾷ ἡ ὥρα μας μὲ τὴν πολιτικὴν,
καθὼς συμβαίνει καὶ ἄλλου καὶ ὅσπιν Ἀμερικὴν.

«Σᾶς βεβαιῶ, κυρία μου, μὲ τὸν μικρόν μου νοῦν
ὅτι γυναῖκες γρήγορα οἱ ἄνδρες θὰ γενοῦν
κι' ἐμεῖς θὰ καταλάβωμεν τὴν θέσιν τῶν ἀνδρῶν
καὶ θὰ γαυγίζουν πίσω μας ὡς σκύλοι τῶν μανδρῶν.
Ἄλλ' ἂν οἱ ἄνδρες μ'ὄλ' αὐτὰ μᾶς γράφουν νύκτα μέρα
ἐκεῖ ὅπου εἰξεύρετε, κυρία προσφιλεῖς,
κι' ἐγὼ εἰς τὴν πατοῦνά μου τοὺς γράφω πέρα πέρα,
κι' ἂν μίαν λέξιν δι' αὐτὸ μοῦ πῇ ὁ Φασουλῆς
ἀφόδως τὸ χειρόκτι μου ὅσπιν μοῦτρά του πετῶ
ὡσάν ἀρχαία Λάκαινα, ὡς ἄλλη Λαμπετώ,
τὸν πνίγω δὲ αὐτοστιγμὴ μὲ τὴν μακρὰν μου κόμην,
κι' εἰς τοῦτο ἔχω σύμφωνον καὶ τῆς Ροζοῦς τὴν γνώμην.

» Ἀς συγκροτοῦμεν καὶ ἡμεῖς Συνέδρια μεγάλα,
ἃς φάλωμεν εἰς τὸν συρμὸν παιᾶνας καὶ θουρίους,
καὶ πάντοτε θὰ εἴμεθα ὅσπιν σβέρκο των καββάλα,
ἂν καὶ αὐτὸ δυσάρεστον δὲν εἶναι ὅσπιν κυρίους.

«Καὶ νῦν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τὸ τῆς Περιφερείας
σᾶς λέγω πῶς ἀσπάζομαι τὴν μόδαν τῆς εὐρείας.
Κι' ὁ μὲν μαρὶ πρὸς τὴν στενὴν ποσὼς δὲν ἔχει σχέσιν
καὶ κατ' αὐτῆς κηρύσσεται πολέμιος φρικώδης,
καὶ ὡς ἐκ τούτου προσπαθεῖ μὲ ὅλην του τὴν ζέσιν
νὰ εἶναι ἡ κυρία του εὐρεῖα καὶ ὀγκώδης.
Ἄλλ' ὅμως βλέπω πῶς καὶ σεῖς πολὺ φιλοτιμείσθε
καὶ ὡς πρὸς τὴν εὐρύτητα προθύμως μὲ μιμνεῖσθε,

νομίζω δέ, ἂν θέλωμεν γυναῖκες νὰ φανῶμεν,
πῶς πρέπει δις τοῦλάχιστον κατ' ἔτος νὰ γεννῶμεν,
διότι φόνοι πάμπολλοι συνέβησαν ἐσχάτως
κι' ἀκόμη λίγο ἡ Ἑλλάς θὰ σβύσῃ κατὰ κράτος,
ἂν δὲ χαθῇ τῶν κυριῶν ἡ γονιμότης ὅλη
δὲν θ' ἀπομείνουν Ἑλληνες νὰ πάρουνε τὴν Πόλιν.

(Εἶπε αὐτὰ ἡ Φασουλῆ κατακαμαρωμένη
καὶ τὴν ἐχειροκρότησε ἡ κάθε γκαστρωμένη.
Ἐν τούτοις διηρέθησαν αἱ γυνῶμαι τῶν κομμάτων
καὶ ἀρχισαν ψιθυρισμοί, κακογλωσσιαῖς, μурμουраῖς,
αἱ δὲ παχεῖαι ὤρμησαν κατὰ τῶν ἀδυνάτων
καὶ σχίζουν καὶ ποδοπατοῦν τὰ ποῦφ καὶ τῆς τουρνουραῖς.

(Ἡ δὲ ἀτρόμητος Ροζοῦ γιὰ τὴν στενὴ φωνάζει
καὶ ὡς κυρία Ἰσπανίς κομφὸ στιλέτο βγάζει, [γλίζουν
κι' ὑβρίζουν καὶ ὑβρίζονται καὶ σπρώχνουν καὶ στριγ-
καμπόσαις σκούζουν Γαλλικὰ καὶ μερικαῖς Ἀγγλίζουν,
καὶ κότσοι ξεριζώνονται καὶ πέφτουν τὰ μαλλιά των
κι' ἡ γκαστρωμένη εἰς τὸν καυγᾶ βαστοῦνε τὴν κοιλίαν
καὶ σχίζονται ποδόγυροι καὶ γίνονται σκουπίδια [των,
κι' εἰς ὅπλα μεταβάλλονται ὀμπρέλαις καὶ ριπίδια,
ἡ δὲ Παρὲν, κυττάζουσα τὴν πάλην τὴν ἀγρίαν,
συγγράφει περὶ γυναικὸς δευτέραν ἱστορίαν.

(Φωνάζει καὶ ἡ Φασουλῆ «συγχαίτε, καλέ...
» παρατηρῶ αἱ σχέσεις μας δὲν εἶναι ὁμαλαί,
» κι' ὀγρήγορα παρακαλῶ νὰ μοῦ ξεφορτωθῇτε
» κι' εἰς ἄλλο μέρος τρέξετε νὰ σκυλοφαγωθῇτε».
Ἄλλ' ὅμως δὲν ἀκούεται ἡ τῆς δεσποίνης γνώμη
κι' ἀνάπτει λυσσωδέστερος ὁ πόλεμος ἀκόμη,
κι' ἡ Περικλέτου τριγυρνᾷ ὡσάν ἀνεμοδοῦρα,
ἀλλὰ ζυπνᾷ καὶ ἡ γνωστὴ τῆς Φασουλῆ γαῖδοῦρα
καὶ ὀγκανίζει καὶ αὐτὴ μαζὶ μὲ τὰς κυρίας
καὶ φαίνεται πῶς προτιμᾷ τὴν μόδαν τῆς εὐρείας.

(Ἐνῶ δὲ βγάζ' ἡ Φασουλῆ τὸ ἓνα τῆς στιβάλι
σιγὰ σιγὰ ὁ Φασουλῆς ἀόρατος προβάλλει,
ὀρμήσας δὲ ὅσπιν αἰθουσαν τὰ χέρια του σηκώνει
καὶ τῆς λιγναῖς καὶ τῆς χοντρῆς στοὺς ξύλοτῆς πλακόνες.

Πᾶσι τὸ Βερολίνον ὁ Πρόεδρος τῶν Ἑλλήνων.

Δοιπὸν ὅσπιν Βερολίνον μὲ ὅλον τοῦ τὸ τάχος
μᾶς ἔφυγε ὁ Πρόεδρος, ὁ Ἀγγέλος ὁ Βλάχος,
ποῦ ἀνεδέχθη πρῶτος στοὺς νέους διπλωμάτας,
ἀφίνων ἀναμνήσεις πολλὰς καὶ γλυκυτάτας.
Τοσοῦτον δὲ ὡς φίλος μᾶς εἶναι προσφιλεῖς,
ποῦ κι' ὁ Ρωμηὸς νύχθη, τὴν κεφαλὴν του κλίνει
νὰ χάσῃ ὁ Τρακούπης εἰς ψῆφους τῆς Βουλῆς
κι' ὁ Ἀγγελὸς μας Πρόεδρος νὰ εἴλῃ ὅσπιν Ἀθήνας.